

være noget Haab om, at det Ting ikke vil være saa umedgørligt paa den Konto, er det ærede Medlem blevet bange. Mon det ikke skulde være ud fra den Bagtanke, at for hver, der gaar fra en Lejestue og ind i et af disse Huse, bliver der en Socialdemokrat mindre, og i saa Fald bliver det lidt farligt at have med det at gøre? Saa meget skal jeg konstatere, at skønt ingen tror, at Socialdemokraterne have særlig ømme Følelser over for Statskassen, have de i Dag ved deres Ordfører erklæret, at de 3 Millioner aarlig ere fuldstændig nok til Landarbejderne, nok til den Klasse. Det have de erklæret ved deres Optræden, og jeg tror ogsaa, at Landarbejderne ville huske det.

Der er saa kommet en Antydning frem fra et æret Medlem om, at hvis der skulde vise sig at være for faa Penge, kunde der muligvis faas en Bevilling paa Finansloven. Jeg havde ønsket, at det var den ærede Ordfører, der var kommen med den Anskuelse, og jeg vil ligefrem appellere til ham om at udtale sig om, hvorvidt han kunde gaa med til en saadan Foranstaltning. Det vilde dog give Landarbejderne noget Haab, naar de fik at forstaa, at selv om de 3 Millioner ikke skulde slaa til, kunde de dog komme med alligevel, idet man vilde forsøge paa at faa den nødvendige Bevilling paa Finansloven. Jeg vilde, som sagt, sætte megen Pris paa at faa en Udtalelse af den ærede Ordfører, om han vil være med til at gøre et saadant Forsøg. Han kan jo ikke love at gennemføre det, det kan intet Menneske. Jeg skal gerne sige, at jeg har nogen Frygt for, at naar vi ikke kunne gennemføre de 4 Millioner her, vil det være lige saa vanskeligt at faa gennemført et saadant Forsøg paa Finansloven. Men det er en Tanke, der er værd at tage op, og har mit Forslag ikke gjort anden Nytte, har det dog gjort den, at bringe denne Tanke frem og faa den nedskreven i Rigsdagstidenden. Det har da altsaa alligevel gjort nogen Nytte.

Da jeg har faaet den Opfattelse, at det ikke er muligt at faa mine Forslag vedtagne, skønt jeg dybt beklager det, og da jeg ikke har Spor af Interesse af at faa dem afstemte og faa at se, om 5, 10, 20 eller flere ville stemme for dem, naar de dog ikke blive vedtagne, skal jeg tage dem tilbage i det Haab, at de have gjort den Nytte i hvert Fald at drage den Tanke frem, som jeg haaber, den ærede Ordfører vil udtale sig om, nemlig at man i Fremtiden, hvis Pengene blive for faa, kunde

søge en øget Bevilling gennemført paa Finansloven.

Formanden: De af Folketingsmanden for Aalborg Amts 3die Valgkreds (J. H. Jensen) til § 11 stillede Ændringsforslag er tagne tilbage. Ønsker nogen at optage dem? (*Harald Jensen:* Ja!).

Harald Jensen: Det ærede Medlem for Aalborg Amts 3die Valgkreds (J. H. Jensen) udtalte, at naar Arbejderne ikke havde søgt Statslaanene i saa stor Udstrækning, var det, fordi de vare bange for, at der ikke blev Penge nok. Jeg kunde ønske, at det ærede Medlem vilde fremkomme med Eksempler derpaa, thi jeg tror sandelig ikke, at nogen som helst Landarbejder har undladt at søge af Frygt for, at der skulde være for lidt Penge. Hvis det virkelig skulde være Tilfældet, kan det da kun gælde det første Aar, for det har vist sig, at de Penge, der ere blevne bevilgede, ikke i noget Aar endnu ere blevne brugte. I det første Aar blev der kun brugt ca. 713,000 Kr., i det næste kun 860,000 Kr., medens der kunde bruges 2 Millioner. Det forekommer mig da, at Landarbejderne meget snart maatte være klare over, at de trøstige kunde søge, for der var Penge nok tilovers.

Det ærede Medlem udtalte, at min Handlemåde her i dette Tilfælde skulde være dikteret af Frygt for, at hver Gang der flytter en Mand ud af et Lejehus, ud fra Indsiederstuen, ud fra daarlige Forhold og ind til bedre, bliver der en Socialdemokrat mindre. Jeg kan sige til det ærede Medlem, at min Opfattelse er lige den stik modsatte. Jeg har i de mange Aar, jeg har haft med Arbejdere at gøre, gjort den Erfaring, at de Folk, man daarligst faar til at slutte sig til en, og som ere mindst værd i Kampen, ere dem, der sidde trykkede af Nød og Elendighed. De have fra Dag til Dag nok i deres egen Nød, i deres egen Jammer, saa at de ikke kunne kaste Blikket ud over det, som de ere lige ved, og se paa Samfundets Brøst eller i det hele taget tale med om Samfundsforhold. Naar derfor en Mand flytter fra et Lejehus, fra et daarligt Hus, fra et Sted, hvor han lider Nød og ikke har det godt, og flytter hen, hvor han faar det bedre, ophører han ikke dermed at være Arbejder, men hans Selvtillid bliver større, hans Rygrad bliver stærkere, og han vil blive en bedre Partifælle, naar vi faa fat i ham. Og vi faa lettere fat i ham end i den Mand, der sidder trykket af Nød,